

ای میان سخن‌های سبز نجومی!
برگت انجیر ظلمت
عفت سنگ را می‌رساند.
سینه آب در حسرت عکس یک باغ
می‌سوزد.
سیب روزانه
در دهان طعم یک وهم دارد.
ای هراس قدیم!
در خطاب تو انگشت‌های من از هوش رفتند.
امشب
دست‌هایم نهایت ندارند:
امشب از شاخه‌های اساطیری
میوه می‌چینند.
امشب
هر درختی به اندازه ترس من برگت دارد.
جرات حرف در هرم دیدار حل شد.
ای سرآغازهای ملون!
چشم‌های مرا در وزش‌های جادو حمایت کنید.

¡Oh, tú, que entre verdes palabras astronómicas te hallas!
La hoja de parra de la oscuridad
prueba la castidad de la piedra.
El pecho del agua arde anheloso de la imagen de un jardín.
La manzana diaria
sabe a ilusión en la boca.
¡Oh, tú, eterno temor!
apuntando a ti se desmayaron mis dedos.
Esta noche
mis dedos no tienen fin:
esta noche recogen frutas de mitológicas ramas.
Esta noche
cada árbol tiene tantas hojas como yo temores.
La osadía de la palabra se ha disuelto en la pirámide del ver.
¡Ah, coloridos inicios,
proteged mis ojos de los mágicos soplos!